

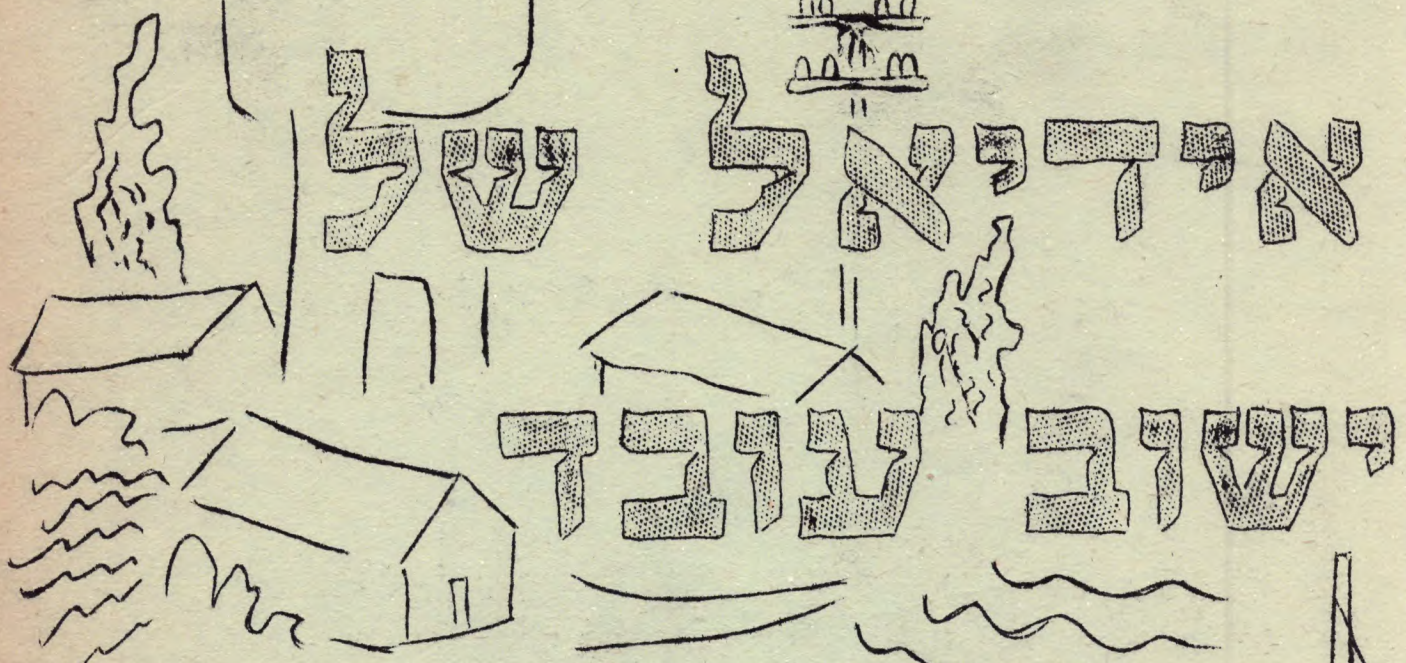

עלון החטיבה
גבעת-חיים

יזמ"כ' א' באדר א' • 9/2/1959 • עלון מספר 99 (8) • שנה עשירית.

מירל פתו לי שולא-

איד יאל לשל

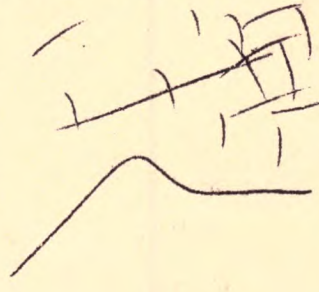
ישוב עובד

עצמאי

מדינת

אבות מעשורתן המעורבת

שקט. שמש חמימה שטה בשמים הכמוסים ומחוסרי עננים. הטבע מחזור מחודמת החורף. השדות עטורים בשלל פרחים מכל הגוונים ומכל הצבעים. ראשוני העצים כבר מלבליבים. השקדיה עומדת עטורת פרחים ורודים - שמלת האביב. אמר רב סימון:

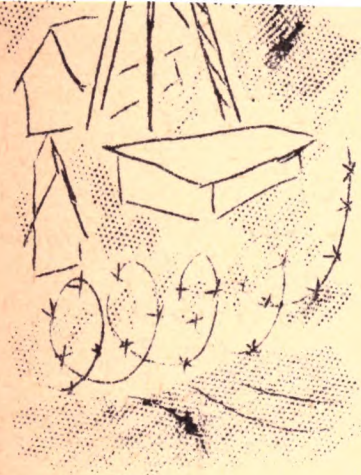
"אין לך כל עשב ועשב שאין לו מזל ברקיע, שמכה אותו ואמר לו - גדול!" שורת ילדים צועדת בסך על אס הדרך ובידם שתילים וכים, אדמת הטרש נרמסת מתחת לרגלי הילדים, עוטים אותה בשתיליהם ושירה קולחת פורצת ומה-דהדת בשדה. אכן ט"ו בשבט בארץ.

...בחוברת זו יופיעו שוב המדורים הקבועים הכוללים בחובם נושאים שונים: בעניני דיומא שוב תופיע רשימה על בעיות הקיבוץ כיום, שצפו ועלו לכותרות שיחות היום שלנו. וכך תופיע רשימה על בעית הנוער, רשימה בעלת ערך ורבת חכלית משום שבעיה זו עלתה לאחרונה בחברתנו, ומהוה בעיה חריפה. ב"ללא כותרת" - מיומנה של בת י"ב לפשוט כדאי לכם לקרוא). באמנות וספרות ניתנת בקורת על "ימיה הפרוצים לרוח" של יונת ואלכסנדר סנד, הסופרים המחוננים שקיבלו לאחרונה את פרס חולון לספרות. המדור בספורט יתאר בפני הקוראים את מהלך משחקי הכדורסל בזמן האחרון. כך מופיעים מטיול י" - י"א, והכנס הרעיוני של כיתה י"ב ועוד מדורים עשירי ענין. שראו ותהנו!

...לפני שנסיים ברצוננו לומר מספר מלים. כידוע החוברת הבאה תהיה חוברת ה-100, שהיא צריכה להיות גולת הכותרת של ועדת העלון השנה (נקוה על כל פנים). אך דבר זה יחאפשר רק אם תתמכו בנו ותשתפו פעולה אתנו. שיתוף זה אינו דורש הרבה, מלבד היענות לכתיבה, ורק על ידי שיתוף הפעולה מצדכם נוכל להעניק לחוברת זו את צורתה היאה לה. כסיכום למאה חוברות ועשור ל"עלומים". ובכך עלום ולהשתתף ב"עלומים" ה מא ה! שלכם מ.ע.

אנו אבליים על מותו הפחאומי של אליהו טבקסבלט חברת הילדים.

כדי לענות על השאלה: האם עבר זמנו של קיבוץ,
מחפשת אני תחילה מה רצונו של הקיבוץ בכלל ולפי אמות
מדה אלה אמשיך.

שתי חזיתות לו לקיבוץ: פנימית וחיצונית. ושתיים אלה
הם שיצרוהו. החזית הראשונה - דרך החיים הקומונרית עם
כל הכרוך בה. החזית השנייה - הנה מקומו של הקיבוץ בהת-
יטבותה והתפתחותה של הארץ. אם השאלה הפנימית יותר מבו-
ררת לנו הרי שהשאלה החיצונית היא שלוחצת אותה ומעיקה.
ונחזור מעט לרשימה של נ.

ברשימה זו נאמר כי מקומו של הקיבוץ בארץ בראשית דרכו רב היה מאטר עתו -
או יותר נכון - מאטר צריך להיות לדעתנו. אם חושבת אני מדוע נהיה כך (ואלה
הרהורים אישיים) הרי שנדמה לי שהסיבה העיקרית לכך היא התפתחותה של הארץ.
ואסביר עצמי: לשעבר הבעיה ההתישבותית החלוצית היא אשר היתה במרכז, וחטיבתה
עלתה בהרבה על שאר הדברים. מפני היות הקיבוץ הראש והראשון בהתישבות החלוצית,
היה מרכז מבחינה אידיאולוגית ומעשית. אם מסתכלים אנו עתה, הרי שהחזיתות
בארץ התפצלו מהתישבות כעיקר לבטחון, מדע, רוח, תרבות וקליטת עולים. דברים
אלה הולכים ותופסים עתה את מקומם החשוב והנכבד במסלל המאזנים - כך שהתיש-
בות ניזונה מעט לקרן זרית. לאור זה אין אנחנו צריכים להרגיש את עצמנו מק-
פחים על כל שעשינו ולא זוכרים לנו, אלא לנסות להתפשט גם על אותן החזיתות
אשר מניתי מקודם. כל עוד שאיננו עושים זאת קשה יהיה להגיד לנוער: ראשית
לך לקיבוץ. תשובתו תהיה - ומה עם המדע והצבא וכו'. לכן צריך, לדעתי,
להוביל את הנוער הקיבוצי לאותן חזיתות ועל ידי כך להעלות את מקומו במסלל
המאזנים. אם לא נעשה זאת הרי שאולי יצדק זה טאמר - יאבד הכל על הקיבוץ,
כמובן רק מבחינת חשיבותו הארצית, משום שאחרת לא נוכל לצעוד יחד עם התפתחות
המדינה אלא נטאמר מאחוריה. אף כי יודעת אני כי קשה לנו הדבר לעשותו. כך
שהבעיה היא בעצם לא זאת אם יש לארץ עוד צורך בקיבוץ, כי אם באיזו מידה
יוכל הקיבוץ לצעוד צעד צעד עם המדינה ולא לפגר אחריה. ועתה מעט פנימה.
כפי שכתב נ. ומסכימה אני לדעתו, צריך הקיבוץ להתרחב כלפי חוץ. הבעיה
הנה כיצד לעשות זאת והמסקנה אשר הגיע אליה, לדעתי, אינה נכונה. נ. כותב:
"יש להפסיק את הקליטה, ולהעלות את רמת החיים כדי למשוך את הנוער".
הפסקת הקליטה הנה טוב בריחה מן המציאות והחובה כלפי אשר מחוץ לנו,
והסתגרות פנימית לפתרון בעיותינו אנו.

העלאת רמת החיים כדי למשוך נוער הרי בעצם היא הסתגרות ליס. פירושו:
הורדת ערכים כדי לעשותנו יותר פופולריים. אינני יודעת אם באמת זאת הכוונה,
אולם כך מצטיירת החמונה. דבר זה כמובן שוללת אני, משום שהקיבוץ רוצה ליצור
אמיתות חיים מתוך המציאות ולא ליצור את המציאות על אמיתות שרוצים בהן
אחרים. וכי באמת מדוע לא נעלה את רמת החיים? (והרי איננו רוצים להיות
נזירים) משום שהמציאות היא כזאת שאינה מאפשרת. אינני מציעה פתרון אחר,
אך ודאי לי שאת ההצעה הנ"ל לא נוכל לקבל. אינני חושבת כי אנחנו משחקים
בחיים וניזונים מרוחות כפי שהגדרו. כמדומני כי די מבוססים אנחנו על הקרקע
(לא רק מבחינה פיזית) וכי חיינו חיים ממש הם. את האמת הזאת נוכל להשיב
לכל שאומר: "הולכים אחת נגד המציאות".

כל מידה אנוכית של הפרט - להתעלם כאילו אינם ולהרשים את ערך הכלל". טענה זו רצינית וכבדה אשר נצטרך עוד להרהר עליה רבות, ודאי נגיע לאורה לשינויים בחיינו אולם שינויים אלה אינם צריכים להיות לאור מה שיש בעיר. - ולא משום שחושב אני שצריכים אנו להסתגר בתואוקיבוצניק ולשבת שאננים בגבהי הגבהים של אידיאות חיינו בעצימת עיניים לכל הסובב - אלא משום שחושבת אני שהעיר את נסיונה כבר עברה ומה שיש בה עתה לא ישתנה הרבה עוד, אלא אם יזעזעו אותה מיסודותיה. ולכן השינויים מקורם יהיה נסיון עצמנו, ואין לקבוע "נוסחת חיים" שתחזיקנו בצורה קבועה.

מדוע אין באים לקיבוץ? מחשבה מעיקה זו הביאה אותי לבסוף לידי נקודה שחושבת שאני שהיא מקום התורפה והחולשה. אינני מקבלת את הגירסה שהחברה איננה אותם החברה, והנוער אינו נוער בהשוואה ל"ימים שעברו". עם כל הרומנטיות שבתקופה שעברה, הרי דור דור עם ההירואיות שלו המיוחדת ואל נשווה תקופה ובניה לשניה. משהו אחר יש כאן, הנובע מהסובב אותנו ומחיפושיו של האדם אחר המטרה שבחיים. אל נשכח כי הקיבוץ הינו דרך חיים, לפניו הוא היה גם מטרת חיים. הנוער שהקים את הקיבוץ היה הדבר בשבילו לא רק רצון לחיים אחרים אלא גם מטרה: ליצור את החיים האלה. מטרה נעלה ומושכת. עתה נבנו החיים האלה, אף כי רב עוד דרוש תיקון. בכל זאת: הקיבוץ כמטרת חיים איננו עוד, הקיבוץ הנו דרך חיים. אם נכחיש זאת אכן, את שיכול הקיבוץ להציע כמטרה בחיים הנו פחות נוצץ ומבריק מאשר מציעה העיר. מטרה בנויה על עבודת כפיים לעתים גם שחורה וקשה. הו! אל תחששו, אינני חושבת כי חיינו קרובים הם, להיפך, אצחק לאשר יאמר זאת. אולם לנוער העירוני אשר מושגיו וערכיו שונים הם, קשה להטלים עם "בזבוז החיים" על עבודה ברפת במקום להיות עורך דין וכד'. הנוער אינו מקבל זאת, לא משום שרע הוא, אלא פשוט מושגיו אחרים ושונים. אל נשכח כי חיים אנו בתוך ים של קאפיטליזם אשר מושגיו שונים משלנו ומטרותיו הן שונות משלנו. אין לי פתרון ממש לבעיה זו, אולי נוכל לפתרה על ידי כך שנתפסט על יותר חזיתות ואפשרויות, כפי שכבר אמרתי זאת מקודם. ועל ידי זאת יזדהה עמנו הנוער העירוני יותר. אך בשום אופן אעל-ידי הורדת ערכים שלנו והתנפחות חיצונית, אשר לדעתי גם לא יעזרו.

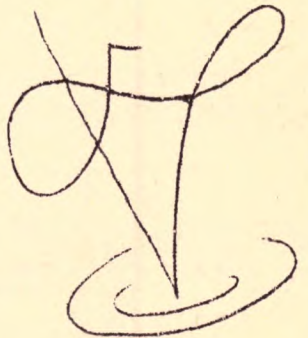
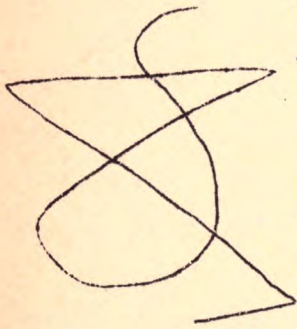
למי שיאמר כי דברים אלה חותרים תחת יסודות הקיבוץ אזכיר כי המטרה היסודית והמרכזית של הקיבוץ הנה אותה נקודה של החיפוש אחר הצדק בחיים. חיי הצדק הנם אמת לכשעצמם ולא יהיה זה תזוזה מן העיקר אם נרחיב את שטח הפעולה מחקלאות לחזיתות אחרות כי זהו רק מעין "התפאורה החיצונית" של הקיבוץ. משום שהאמת של חיי השויון הנה נצחית, החיים עצמם אינם יכולים להיות מנותקים מן הזמן. בלהה י'א (שדות-ים)

ברשימתו "כך טובב המעגל" (עניני דיומא) נאמר: "רבים אומרים, עבר של הקיבוץ...". וביחס לפיתוח שלי בהמשך חלה אי-הבנה לגבי דעתי בנידון זה. ופנו אלי חברים בשאלות על פשר הדברים. ובכן, כוונתי היתה - באמרי טמבחינה מסוימת עבר זמנו של הקיבוץ - בערך כפי שנאמר לאותו נער מסתובב: "תפסיק להתנהג כך, אתה כבר לא ילד קטן!" במקרה זה יסתוה "עבר זמנו של הקיבוץ מבחינה כמותית" ל-"עבר זמנך נער בתור ילד קטן". כמוכן שאין הנער חדל מלהיות, אלא ממשיך לגדול. וכן גם הקיבוץ, אין זמנו עבר, אלא בתור תנועה קטנה: עכשיו עליו לגדול. כפי הנראה האי-הבנה נגרמה ע"י סגנון לקוי, והטעות חלה עלי.

יומנו של בן י"ב

זומן יקר, אני כותה אליך כדי שיהיה לי מקום בו אוכל לשפוך את לבי, ולפתח את כשרוני הספרותי. וצוני שתהיה תמיד פתוח ומקשיב לי למען אוכל להראותך ל"היא", בבוא העת.

יום א' - קמתי בבוקר פעמיים. פעם לפני שהלכתי לכיתה, ופעם - פשהצטרכו ללכת מהכיתה לעבודה. עבדתי בחקלאות וחילצתי את עצמותי המתנוונות והולכות. אחרי האוכל רמתי עם כמה בנים על המנדרינות שנשארו: קיבלתי רק 6 והנבלות האלה לקחו 8. איחרתי כמובן לכיתה, לא הכניסו אותי, הלכתי לישון. ב-11.30 ניגשתי לראות מה עושים ב"התעמלות", קיבלו אותי לצ'ירקס ושיחקתי בג'וליס.

אחרי הצהריים שיחקנו כדורגל על הדשא. הייתי הטוער והעבירו אותי כמו מסננת. שברתי שטו-צו, ואז נתן לי מישהו בעיטה מאחור, ודאי חשב אותי לכדור. טעות לעולם חוזרת.
יום ב' - קמתי, למדתי, למדתי, נרדמתי. בבילוגיה שאלו אותי המון שאלות, כשעניתי נחקו כולם. איזה תוש הומור! בערב היה לי חוג מוסיקה. שמענו את התשיעית, הוא ממש

הידיה ללב, עלו לי דמעות בעיניים.

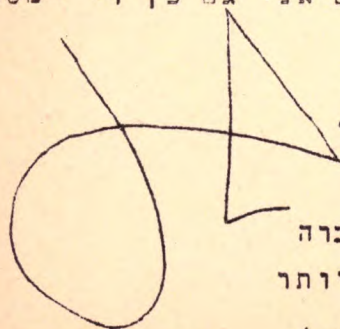
יום ג' - בבוקר עבדתי בכיתה, שטפתי ביבש והסארתי את המים נקיים למחר. במשך היום, היו המון פעות חופשיות, הלכנו ל"גת" ושיגענו את כל המנהלים. הם עקבו אחרינו כל הזמן ולבסוף הסכימו לתת לנו... הכיסים המלאים העידו על מצפוננו הנקי, שבאותו זמן לא השתמשנו בו, בערב היה סרט, אומרים שהיה רציני.

יום ד' - ירמני החבילב כבר אין לי מה לכתוב לך, ידוע לך שלומדיים, ושיש גם קצת שיעורים, אבל ככה באמת הכל כמו אחרים. רק שבערב היה חוג למלאכה, עד... לא החלטתי מה עתידני מסגרות או נגרות. בינתיים אני עושה מחרוזת לאמא שלי. אחרי החוג קיבלתי את הרומן "השודדיים ביער עד" משהו רציני, אפשר ללמוד משה טופוגרפיה.

יום ה' - בבוקר באה הספרנית וביקשה ממני להחזיר את הספר "יורדי ים אמיציים" נשבעתי לה שכבר שנתיים לא ראיתי את הספר הזה. בערב היה "מצעד הפזמונים" חכנית מענינת, אבל סגרת את הרדיו כדי להוכיח את עצמי בסעיף של "סגנון חיים".

יום ו' - קיבלנו 20 שאלות בהסטוריה, כולם נאנחו, אבל עלי זה לא משפיע, בין כה וכה לא שותלים אותי ואינני מכין. בהפסקה שיחקנו שוב כדורגל. רצתי כל הזמן אחרי הכדור אבל אף פעם הוא לא הגיע אלי, רק פעם אחת הצלחתי לדפוק ראשיה ואז צעקו כולם שזה יופי של גול אבל בשער שלי...

בערב היתה מסיבה, הקראתי שיר של אלטרמן, אמרו לי שאני קורא בפטוס ובקול ערב. זה ודאי יבטיח לי תפקיד במסכת בחג המחזור. בריקודים אני גם כן די "מספרי". את כל הריקודים אני רוקד בפרינציפ של "הבו לנו יין".

שבת היה מצב רוח רע. שכבתי במטה וחשבתי שזה בעצם בזבוז זמן, החלטתי גם, שזה "חרה" ללמוד מחר. נראה אולי תכאב לי הבטן... בערב היינו באסיפת המשק. לא ישבתי עם החברה אלא יותר קרוב כדי שאוכל לשמוע הכל טוב יותר. היאות לבן בשנת המועדות. עדה (יב)

שיר לעצב (פרודיה על השירים שהופיעו ב"עלומים" עד עתה).

השמים האפירו בבודם השקיעה
על קו הרקע פסעו הבחורים בשירה
...אך... הם היו חברה!

הצאתי בחלון שבקיר
צפור השמיעה שיר
וידעתי שהערב
כבר יהיה לי עאוב בלב.
...בילנתיים נדם קולם של הבחורים....

העץ שממול התכופף,
קישור בלבי החרופף
ואחריו עוד קישור ועוד אחד,
כמעט השתבצתי לעד.
אך, הלכו הבחורים וליחזרו רק בעוד שעה.

כבר מאוחר, כבר חצות
אילת - השחר רוצה לעלות
אבל הבחורים עוד לא חזרו
כי עוד לא קיבלו "רבע שנתי"...

עץ גדול רחב ידיים
לא פרחים מלא אפסטים
ריח מבשרים פרחיו,
ריח בושם למרחב.
פרחיו ורודדים
מושכים לב כל הילדים.
צפרים וילדים
באים כולם
שמחים, שרים.

ודבורה פזיזה כנפילים
גם היא תבוא בין הערבים
ותמצוץ את מיץ פרחיו
ותעוף לה למרחב.
רוחי (ה')

כרגע האחרון:

שבוע של אכזבת עבר עלינו. ביום שלישי לא הגיע הסרט לסיומו
ביום שישי-לאחר מאמצי שבוע גזולים שיטחחפו בו-בוטל הכנס; בערב יום שישי התק-
ים ערב"הוי-וי" בהשתתפות מחצית החברה; ביום שבת לפני הצהריים לא קוימו משחקי
אליפות הנוער בכדורסל; אחרי הצהריים לא הופיעה הקבוצה היריבה למשחק הכדורגל
על הגביע; ובערב-שעליו בנינו חוכניות רבות, ואכלנו כל השבוע ביצי רכות כדי
שנוכל לצעוק-לא קויים משחק הגומלין עם בית-אלפא, בכדורסל. הנחמה היחידה הייתה
ש"הפועל" חל-אביב ניצח בכדורסל אח מכבי חל-אביב ושהחלק השני של האסיפה-בוצר
נבודת ילדים בלילה בגת-היה מוחח וסוער.

15/1/55

2/8/58

1/9

1930/5/12

30/2

3/4

7/10

החצ"ע
ינואר - פברואר

31/12

- ./ אס נולדת בחודשים אלה יש לך כל הסיכויים שמזלך הרע יהפוך אותך לכנור.
- בכל אופן כך קרה הדבר לפריץ קריזלר, ולאריקה מוריני, למישה אלמן ולישה חפץ.
- 8/1/1959 - חילופי גברי בין בולגאנין ומלנקוב לאחר שהאחרון "הרגיש בסימני יי ו ו ו חזלשה ועייפות". לא נורא עוד חטמלאי נוסף לרפובליקה.
- 2/2/1943 - כשבחו הגרמנים לסטלינגראד עשו בליץ, אך הפעם לא הלך להם. למי שנשארה עוד רגל, העמיס אותה ורץ לברלין. תכנית החומש הצליחה.
- 11/2/1950 - יוסקה מקארטי החל לחפש מכשפות במשרד החוץ האמריקני.
- 15/2/1933 - מיאמי רוזבלט החמיץ הזדמנות להיהרג מכוונה תחילה. הכדורים פגעו בשכנו לטקסי.
- 18/2/1564 - מייק אנג'לו - צייר ופסל נטוראליסטי - מת.
- ./ מיטב האיחולים לדני יעקובובסקי - קיי במלאות לו 46 שנים מאז נחנך לראשונה. כן יבורכו דאלס, ניקסון, אדנאואר, לורד אטלי ופארוק.
- 1917 - המהפכה הבולשביקית החלה. 1918 - החוזה המביש בברסט-ליטובסק, 1919 - הוקם האינטרנציונל השלישי. 1956 - הועידה ה-20. 1959 - הועידה ה-21. (מראשית ימיה הייתה רוסיה החדשה רגישה לחודש פברואר וכמה אירועים יסודיים בחייה אירעו בחודש זה).
- 6/9/1481 - רבבות יהודים הועלו על המוקד כשלב מתכניות האינקביזיציה.

ותגובות

הודים

למערכת "עלומים"

חברים יקרים!

רואה אני חובה לעצמי להעיר על סגנון כתיבה ב"עלומים" הנראה בעיני פגום ופוגע. במדור "תאריכים בחודש" הנכם נוהגים לפרסם ציוני מאורעות בצורה התולית. בדרך כלל, אין לבוא בטענות על צורה זו של כתיבה. אולם קיימים עניינים, שהמהתלה לגביהם היא בבחינת חילול הקודש. לדוגמה - ב"עלומים" מס' 98 (7) פרסמתם: א. "צקלון לקח עמו"בטרמפ" 215000 נפשות מהודו והעבירם לעולם הבא". מה התכוונתם "לומר" במהתלה זו? אם קטסטרופה אנושית זו ראויה לציון, הרי היא מחייבת אותנו להתיחס עמה תוך הזדהות נפשית. ולכן יש להקדיש לה את הביטוי ההולם. הסגנון ההיתולי אשר בוטא כנ"ל יכול להשתמע כזלזול חס וחלילה בחיי אנשים והרי לך, בטוחני, לא התכוונתם.

ב. נרצחה "תרכובת מוזרה של מדיניות ודתיות" - מהאטמה גאנדי. גיליתם ציטטה צינית של אחד מדינאי והשתמשתם בה כדי לצייץ את המאורע. האמנם זהו המושג על גאנדי שאותו הנכם מתכוונים להנחיל לקוראי "עלומים"? והרי מדובר על מנהיג רוחני - ומדיני גדול של מאות מיליונים אנשים שזכרו מעורר יראת כבוד אצל חסידיה ואף אצל מתנגדיו. היתכן שנרשה לעצמנו "הלצה" כגון זו בשעה שמזכירים יום מותו?

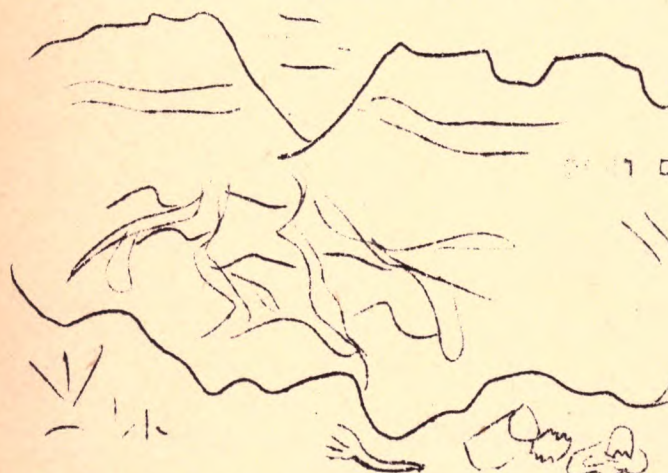
כבר אמר מי שאמר (וולטר) כמדומני) שהסגנון הוא האדם. לאמור: לפי אופן דיבורו מעריכים מהותו של אדם. והואיל ובטוח אני, שרצונכם הוא ש"עלומים" יהיה מהות מחנכת, חייבים הנכם לשים לב ביתר הקפדה על הביטוי והסגנון.

יגלר

אנו הולכים כמו...

שעה מוקדמת של בוקר, עוד חושך מסביב והחברה כבר יצאו משקי השינה והם מתחילים לצעוד בתור אחד ארוך לתוך החושך. ההליכה בבוקר היא קלה ונעימה ואתה מחשב כמה ימים נשארו מאחורינו וכמה יש עוד לפנינו עד סוף הטיול. הגוף ובעיקר הרגליים שנשארו קרות מהלילה מתחילים להתחמם ואתה מתחיל להרגיש את כל השכבות של הבגדים והם מעיקים עליך. לאחר שתיים שלוש שעות של הליכה מכריזים על הפסקה לאורחת בוקר. אתה נח קצת וההליכה מתחדשת ואתו החום של יום אתמול שבמקרה אינו רב ביותר. בקטעים אחדים של השורה פורצת שירה (לא עזה ביותר) אתה נדבק בה ומצטרף אל השירים ודרך אגב אתה מסכם לך בהנאה ש"יש מורל" אולם כמה זמן לשיר? לאחר שעה שתיים נפסקת השירה ואתה שוב נשאר עם עצמך. תוך כדי הליכה אתה מחפץ לך נושא ל"הגות" בו אבל גם דבר זה נמאס עליך ובאיזן ברירה אתה מפנה מבטך ימינה ושמאלה על ידי

הנוף ולמרות שאינך אוהב רגשיות יתירה בכל זאת הנוף מהנה אותך. השעות זוחלות לאטן. שעת הצהריים מחקרבת, מגיעים להר תלול שיש לטפס עליו ובעליה כואבות הרגליים והחרמיל מושך אחורה. אתה שוב מתחיל להשוב על הדרך ועל הקושי ומקלל את היום שיצאת לטיול אולם אך עברת את הקטע הקשה שבעליה, אתה בשיחתך עם שכנך מספר לו שהחברה עולים מצנייך והטיול הוא בעצם די קל ו"נורא" נחמד.

כך עברו עלינו שבעה ימי הליכה מיגעית שהפכו אותנו במשך הזמן לבני אדם חסרי צורה ומראה תרבותי, אולם מי חושב על זה בזמן הטיול? לדעתי היה הטיול לא קשה ביותר אך לא במיוחד יפה. בשבילנו - כיתה י' - היה בזה משום חידוש. טרם הכרנו את הנוף השומם והיפה של הנגב, אולם לאחר כמה ימי הליכה כבר לא היה בו מה שיעניין אותנו. שיחת הסיכום שנערכה לאור מדורה בערב האחרון סוכם שיש להרבות בהליכה בחוליות קטנות וגם ההסברות צריכות להיעשות בעיקרון בבית ובחלקן בקבוצות קטנות. באותה שיחה ניסו גם כמה חברה לתת תשובה לשאלה מה נותן לנו טיול כזה הנערך באותו חלק של הארץ שאיננו מיושב והתנאים בו יותר קשים. והתשובה הייתה: דוקא בגלל מצבו עלינו להכיר אותו ולדעת את אפשרויות ההתיישבו בו. הטיול נעשה גם בשביל ללמוד לסבול ולעמוד בכל קושי ובעיקר במצבים לא נוחים, לדעת לעזור לחבר. על החלק החברתי דובר מעט ויש להגיד הרבה. המסמעת הייתה בדרך כלל בסדר חוץ מעניין המים שבו היו כמה גילויים לא נאים ביותר. בשנה הבאה נאחל לכיתה י"א טיול יפה באילת (בשנה הבאה) ולכיתה י' טיול עם נוף יותר יפה במדבר יהודה.

אכן היה כצא

חושבני שזו הפעם הראשונה שמסק מסויים מנסה לארגן סמינר רעיוני שלא במסגרת החטיבה. ועתה ניתן לומר שנמיון זה הצליח למעלה מן המשוער. רעיון הכנס הועלה עקב יציאת כיתות י' - י"א שלנו לטיול השנתי שלהם, ומכיון שאי אפשר היה להל סדר לימודים רגיל הועלתה הצעה בתוכנו שתאשרה פה אחד, לקיים ריכוז רעיוני במסגרת מצומצמת של שלשה מסקים - אנחנו, שפיים וגבעת-השלטה, לאחר שגם הם קיבלו את ההצעה בהתלהבות ניגשנו לשלבי הכנה וביצוע. הנהלת בית הספר פעלה בהזמנת המרצים, ואילו בהכנות הטכניות של הדבר. הסמינר נפתח ב-20/1 אחה"צ. ובמשך שבעה ימים רותקנו לספסל הלימודים (8 שעות בכל יום). ההרצאות ניתנו ע"י שלמה דרך - בעיות העצה, בן-אהרן - הקיבוץ במדינה, ב. רפטור - ההסתדרות ומסק הפועלים, דני רוזוליו - הבנים להתישבות, מ.סגל - החינוך המשותף, צביה כצנלסון (סדות-ים - פרקי ספרות, מוטיל תירוש (גבעת-השלטה) - התנועה הלאומית במצרים, רות הקטין - האטה במדינה, ישראל גלילי - מבעיות המדינה. י.גלך - על ארחות חיים בקיבוץ וכך נציג מפלגת מפא"י חבר כנסת - ברוך אזניה שהוזמן אף הוא לסמינר והרצה על מפא"י. (נציג ממפ"ם לא הצלחנו להשיג). ההרצאות לא היו פסיביות מצדנו והלה עלינו חובת רישום, כך שלא היינו "סטודנטים חופשיים". בתום כל הרצאה ניתן זמן לשאלות ובירור עניינים, (שהיו בדרך כלל בשפע). הכנס במסגרתו הנוכחית, כלומר במסגרת הכמותית של שלשה מסקים ובמסגרת הסמן של שבוע ימים הוכיח עצמו וההצלחה בו היתה גדולה מאד.

כל באי הסמינר יצאו עם הרגשה שהושג הישג רציני בסמינר זה הן מן הצד הלימודי והן מן הצד החברתי. המטרה הלימודית של הסמינר היתה להקנות יסוד לביסוס רעיוני, וכלים להבנת עניינים ולידיעת דברים, ערות מחשבתי לכל המתרחש בארץ ובעולם, דברים שמפתחים יחד את השקפת העולם שלנו ובזה השגנו רבות בסמינר. בשטח החברתי קצרנו הצלחה לא פחות גדולה. ההתאקלמות המהירה והגיבוש החברתי בין שלשת המסקים עמדו על הגובה ובמשך כל ימי הכנס שררה אוירה ביתית-לימודית, והמורל היה גבה מאד (ממש בעניינים).

בסליכום: לא התאכזבנו מנמיון זה. הכנס הצדיק את קיומו ויש להמשיך בזה, לפי דעתי, כדרך ומסורת לכל מסקי החטיבה בשנים הבאות. ולבסוף - ברצוני להודות להנהלת בית הספר שטרחה ועמלה רבות לביצוע הסמינר והצלחתו. אכן היה כדאי כל המאמץ.

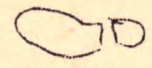
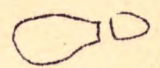
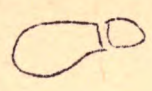

1111

החכה

המשק

סיור בחבתייה

קולות העצים, המחפצים מתחת לשיני המסור קידמוני כבואי לחבתייה. ליד הפתח צבאו ערימות עצים רטובים שהפיצו ריח שרף חריף. חזר הייצור המה מהמולה, ועש מכונות, כל אחת וצלילה הצורמני, השמיעו ביחד מיץ "סימפונייה" ועשנית שהרעידה את קירות האולם. ליד המכונות עמדו הפועלים ששקדו על עבודתם. בתוך כל ההמולה הזאת הבחנתי בדמות הח'צ'צ'ה מצנפת עומדת ליד מכונה חדישה שהקציצה מכסה חבית. קולה הרעשני החריש אזנים, מסביבה עפים שבבי עץ, כשקרבתה, הבחנתי באהרן ושאלתיו פרטינו על החבתייה. תחילה נסוג אהרן בטענה שהוא לא יכול לתת לי מספרים על הייצור, הרווחים וכו'... מתוך אונס קיבלתי זאת והחילותי לבלגל שאלותי בזו אחר זו. ואהרן החל להשיב במתינות ובאורך רוח: "מספר הפועלים במפעל כיום, כלומר בעונת החורף שזו העונה - הוא 6 פועלים שכירים ו-7 עובדים. מחברי המשק שזה המינימום האפשרי בעונה זו. ההספק היומי שלנו הוא כ-40 - 48 חביות ביום, תפוקתנו בעונת ההדרים בחורף, ואילו בקיץ אנו מייצרים רק לפי הדרישה וזה לפעמים מספר מצומצם! אהרן הפסיק לרגע וניצלתי זאת לשאלו עוד. מה מצב המכונות כיום? אהרן חיכך בלחיו ואחר השיב: "רוב המכונות הן מכונות אמריקאיות ישנות מאד, שהאמורטיזציה בהן הולכת וגדלה, ויש צורך דחוף להחליפן מיד במכונות יותר חדישות ובעלות הספק יותר גדול, בעית המכונות היא חריפה ביותר, היות וזו המפעל היחיד בארץ העוסק בתעשיית חביות, ומשום כך אין חלק חילוף למכונות. וכל דבר צריך להזמין מחו"ל דבר שמייקר את מחיר התיקונים". מה מקומה של החבתייה בייצור בארץ? "כמפעל לתעשיית חביות אנו היחידים בארץ ויש לנו המונופול בענף זה, כלומר בתי החרושת המזמינים חביות עץ אריכים להזמין מאתנו תחילה ורק אם אנו לא נענים להזמנה רשאים הם להזמין מחו"ל. החבתייה, כענף היא מהווה גורם מכניס ומשתלם למשק, הקסיים של החבתייה הם - להכניס צוות עובדים קבוע מחברי המשק שיתמחו בעבודה, שזה יעלה את ההספק ופריון העבודה". כען רמז לי אהרן שזמנו דחוק. הודיתי לו ונפרדתי ממנו בשלום... עומד הייתי באמצע אולם הייצור של החבתייה ומביט בכל אותה ההמולה, מקום ייצור וגלגולה של החבית מלוחות עץ עד לצורתה המוגמרת. עובר הייתי בין המכונות ומסתכל במלאכת הפועלים. הבחנתי בתהליך הייצור: ניסור העץ לפי המידה הרצויה, סידור הלוחות בתוך מסגרת שבלונה, וחיבור העץ המשכתי הלאה ועמדת לפני המכונה להקצעת חביות. ולבסוף הבחנתי בגמר הייצור של החבית בהכנסת המכסית.

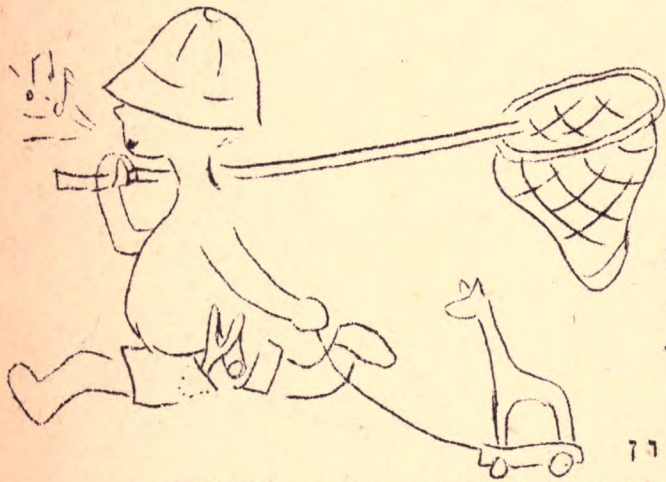
מבעד לפתח החבתייה הבחנתי בכמה פועלים שעסקו בהטענת חביות על משאית. החלטתי לגשת ולדובב אחד מהם, חיכיתי עד שיגמרו את מלאכתם ופניתי לעבר פועל כבן 30, שלפי שאלותי ענה שהוא מפרנס משפחה בת שלש נפשות. הוא מרוצה מהעבודה כי פה הוא מוצא עבודה קבוע, והוא יכול ללמוד ולהתמחות במקצוע. המזכורת פה היא בסדר, ויש לו כל אותם התנאים הסוציאליים של עובד הסדרות ושיין לו בעיות מיוחדות. כשסיים את דבריו הודיתי לו, עזבתי את החבתייה ופניתי לעבר חדרי המשק להעלות

לצאת הבית

דף

ילדים קטנים משחוקקים מפעם לפעם ללון בחדר הוריהם, ילדים מתבגרים אינם להוטים אחרי זה. יש הורים הרוצים שילדיהם ילוננו אתם, ויש שאינם מעוניינים בכך. מחוך מאתיים בערך הקיבוצים הקיימים בארץ, 5 נוהגים לינה פרטית בגיל זה או או אחר, והשאר מלינים בבית הילדים. מה יותר נכון? ומדוע גורסים רוב הקיבוצים לינה בבית הילדים? לא נמצא תשובה טובה, אם נשקול את ענין הלינה כדבר בפני עצמו. הלינה קטורה בכל ההווה של בית הילדים. אם אין לינה בבית-הילדים - הוא חדל להיות מה שהוא.

כעת בית הילדים הוא הבית הראשי של הילד וחדר ההורים מוסיף תוספת יקרה מאד שרק הוא יכול להוסיף - את החום המשפחתי. אולם אם נעביר את הלינה לחדר ההורים, יהיו לילד שני בתים, אולם אף אחד מהם לא יהיה שלם, ובין שניהם יהיו סתירות רבות. על ידי בית הילדים המקיף את כל חיי הילד ביום ובלילה, משיג לו הקיבוץ כמה דברים חשובים מאד לחייו: א. יש לכל הילדים שויון חינוכי מלא: שויון בדירה וציוד, שויון בדאגה ובהשגחה וביחס חינוכי.

ב. הקיבוץ מכשיר מחנכים מתאימים העובדים כל הזמן תחת הדרכה מרכזית, והם מסוגלים להרים את החינוך הגופני והרוחני לרמה מדעית בת זמננו. ג. עם כל החינוך

נמצא בידי הקיבוץ, נוכל לעשות את כל האפשר להתאים את החינוך בכל הגילויים למגמות הקיבוץ: נחנך סגולות אופי של איש קיבוץ, נקשר את העבודה והחברה הקיבוצית, נפתח מחשבה קיבוצית. ד. האשה תבוץ אינה חייבת להסגור עם ילדיה בדירתה אלא היא חיה בשויון מוחלט עם הגבר, כאיש עבודה וכאיש חברה.

יחרונות אלה ייעלמו או ייפגמו הרבה אם נקצץ את בית הילדים על ידי העברת הלינה לחדרי ההורים.

מלבד זאת, יש חשש בהרבה מקרים שהלינה ליד ההורים חסבך את הילד יותר מדי בעניינם של מבוגרים, ותמשוך את תשומת לבו מן הפעילות וחיי החברה הטבעיים שלו.

מ.סגל

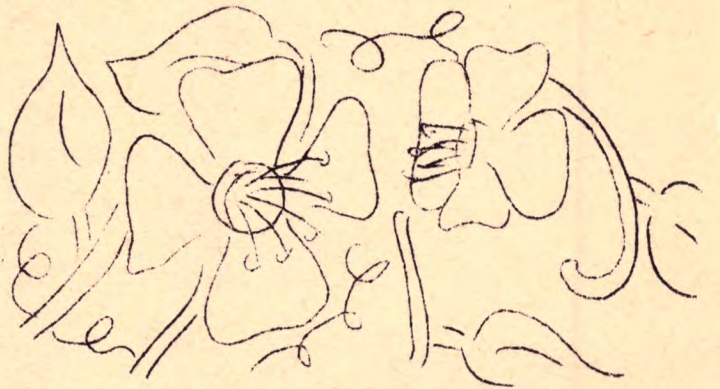

החדש

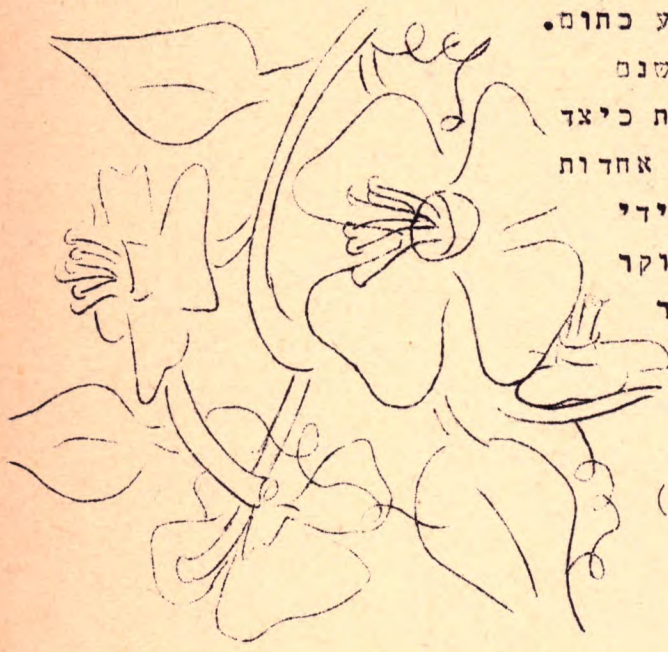

גם לפרחים שעון

חמורות חשובות חלות עתה בטבע. צאו לשדות וראו את העצים הראשוניים בלבלו בם, שדות עטורים בפרחים בשלל צבעים, בין פרחי החודש אפשר למנות את האיריס המצוי. ומקור חסידה הגדול, שהם מהוים כעין שעון פרחים, כלומר שאלו פרחים שפרחיהם פתוחים רק מספר שעות ביום, האיריס המצוי נפתח אחר הצהריים ומקור החסידה הגדול נפתח בבוקר. ההפריה נעשית בשעות הללו, ואם לא מתבצעת ההפריה באותן השעות זה לא מתרחש לעולם. צמח חרבותי אחר בעונה זו הוא - הצראוס הגדול, המצוי בכמה גני נוי בארץ.

הצראוס הוא ממשפחת הקקטוסים והוא קטנטן אמיתי לא כמו אלה הנושאים שם זה לשווא. גבעוליו עבים מאד, כ-10 ס"מ ומעלה קוטרם והוא מרגיז לא מעט: בעונת הפריחה יתהו רואה עליו רק כפתורי פרחים מגורים ופרחים נבולים, ולעולם אינך רואה עליו פרח פתוח, אך אותו "לעולם" איננו מדויק כלל. הטרסה עצמך בחצות הלילה ותראה כיצד נפתחים הכפתורים והופכים פרחי ענק בקוטר 20 ס"מ, לבנים ועדינים הפתוחים כשלש עד ארבע שעות והפוח איננו. פריחה זו הולכת לריק כי חסרים אז חידקים מתאימים שיפרו את הפרחים הללו, ואלה אינם עושים זרעים. ישנו עוד פרח לילי שנקרא נר הלילה החורפי, שהוא פרח קטן ביחס, מוצאו מאמריקה אף הוא הפך לצמח בר בכל איזור החוף. ואם תרצה לראות את פרחיו צא לפנות ערב ותראה רק פרחים מעטים פתוחים ובצבע כחום.

ואילו פרחים נבולים וכפתורים מגורים ישנם לרוב. אם חמתין קצת זמן עלול אתה לראות כיצד נפתחים פרחים חדשים. זה נעשה חוץ דקות אחדות הפרחים מופרים סמוך לפתיחתם, לרוב על ידי זבובים. הפרח המופנה נשאר עד לשעות הבוקר ונובל לפני הצהריים. פרח שלא הופרה נשאר פתוח עד הערב ואף למחרתו. מכיון שנגענו הפעם בפרחים הפורחים מספר שעות ביממה, הרי נתוה לעצמנו סדר פריחה של הפרחים: עם השחר נפתחים פרחי העולש (צבעי חכלת) והחוח העקוד (צהוב לימוץ), שני פרחים אלה מסיימים "עבודתם" עד 8 - 9 בבוקר, נד אז הם מעסיקים את חרקי הבוקר. וב-דיוק אז נפתחים פרחי הלוטוס המרווני, שפרחיו לבנים, והלוטוס הסעיר, שפרחיו ורודים. בשעות אחר הצהריים נפתחים פרחי הצלף. פרח זה משונה למדי, כל החורף יעמוד בשלכת ובבוקר האביב יוציא ענפים ארוכים קוצניים, ירוקים - סגולים. ענפים אלה מתמלאים בטורי כפ תורים לא ממטריים, הנפתחים בארוחת מנחה, בערך לפרח 4 עלים לבנים והרבה אבקנים סגולים ארוכים מאד. כל יופיו אחר הצהריים. הצלף מחזיר אותנו אל נעך הלילה ואל הצראוס - ובזה סגרנו את מעגל השעון הפרחים. יכולנו לטרוח ולגלוח עוד פרחים שהיו ממלאים במגירתם או בפתיחתם את יתר השעות החסרות.

ספרות

אומנות

"ימיהם הפרוצים לרוח"

מאת אלטנדר ויונת סנד

"ימיהם הפרוצים לרוח" הנו החלק השני של הכיתה החמישית. בשני הספרים נותנים לנו הסופרים יריעה רחבה ומקיפה על הנוער היהודי בפולין. בספר "הכיתה החמישית" אנו נמצאים עדיין בבית הספר והבעיות מרוכזות מביב העניינים הלימודיים והעולם המצומצם של התלמיד בבית הספר. ב"ימיהם הפרוצים לרוח" מובילים המחברים את התלמידים לארבע רוחות השמים. ועולות אז שלל בעיות נרחבות של חיי היום יום לקראת העתיד. בפעולתם של התלמידים אנו חשים את הדרך של רוח הפטריוטיזם לפולין, פטריוטיזם שאין דוגמתו. שאלתי את עצמי כיצד יהודים אשר לפני כמה וכמה שנים עלו מפרעות ואנטישמיות שכחו את העבר. אין לומר אפילו שכחו, צריך לומר הם מתעלמים במתכוין מן העבר. חלק מן הנוער נאלץ לעזוב את עיר מולדתו ולנדוד. ילדים והורים זקנים נטשו הכל ופנו בחוסר כל לעבר הרכבת המונית יהודים נפגשים שם וכוננת

כולם לנטוש את מקומם ולנדוד למקום חדש וטוב יותר. כשקראתי את קטעי הנדידה וההתייבות במקום זר התעוררה בי השאלה, מהו שמחזיק בכל זאת יהודים אלה במקומות הנצחיים, ולמה זיקתם לארץ עוינת להם.

הדור השני אשר חי אחרי המהפכות ואחרי אלהמת העולם הראשונה עזב את המסורת היהודית ופנה לקומוניזם או לטרוריזם. רק חלק קטן הגיע לציונות. אך עד אשר הגיע לציונות בדרך ארוכה וקשה ומלאת חתחתים. הסיבה בדרך כלל עוינת את הרעיון הציוני. הקומוניסטים היהודים ראו באלה הפונים לציונות כבורחים מן המאבק וכנמלטים החסים על נפשם. בכל דפי הספר אנו מרגישים את ההתלבטות העצומה, המכשולים החברתיים והנפשיים, של הצעירים. האדם הצעיר הציוני בשלב אינו שלם

עם עצמו. הוא נאבק ומאבקו סוער ועקשני. בתוך תוכו של כל אחד פועמת הנפש היהודית מחד והפטריוטיזם למולדת מאידך. הנוער היהודי לא הביין שהציונות אינה בריחה מן המטרה אלא סלילת דרך לרבים ובגלל זה נחלקות הדעות. הגיעו לציונות אלה שגל האנטישמיות החזירם לכור מחצבתם וזו ארץ-ישראל. הספר מסתיים עם ערב פרוץ מלחמת העולם השנייה כשאחדים עוד מצליחים לעלות ארצה והחלק שנשאר ממשיך בפעולתו בתוך פולין. הספר מתחילתו ועד סופו מבליט את ההתפתחות הרעיונית והנפשית של הגבורים, ללא התערבותם המוחשית של הסופרים. זהו בלי ספק ספר נוסף בשרשרת הספרים אשר נתן בצורה ריאליסטית ובהירה את מאבקה וגורלה של יהדות העולם. נגעתי רק במשהו משלל הבעיות שמעלה הספר ועיינתי זאת כדי להעלות בשורות קצרות את תוכן הספר ובעיותיו ולהמליץ על קריאתו.

נתבקשתי למסור לחברה על חברת הנוער (קבוצת "שלהבת"). אינני יודע באיזו מידה מתעלנת החברה שלנו על הנעשה בחברת הנוער, ואפילו יש לי חשש שהדבר הוא הפוך. אין רצון אפילו לשמוע על הנוער. ההדרכה שלי בנוער היא קצרה רק שנה וחצי ואני עדיין לא מדריך ותיק שהספיק לעבור את כל מכסולי ההדרכה ובפרט שבנוער הם רבים. החברה מונה כ-40 ילד, רובם ילידי הארץ.

מאז בואה למשק חל שינוי בהרכבה ונסיונות שונים העמידו אותה היום על גרעין של מספר ילדים גדול אשר משתוש בעבודה וניכר פרי עבודה חינוכית שהושקעה בה. בעיות רבות מתעוררות בחברה זו. אנו צריכים לזכור מאיזה מקומות קיבצו את החברה שהטביעו את חותמם על הנוער ותפקידנו לומר להם שהרחוב והקולנוע הם לא המקומות בשביל הנוער ולא יעזור דבר - לא הדרכה, ולא חיים של 4 שנים בכשר קיבוצי, ולא כל נסיון אחר. כי בסופו של דבר מספיק חופש של שבוע ימים אשר בו מסחובבים רוב רובם הילדים ברחובות כדי לקלקל עבודה של חצי שנה. לדעתי, נעשתה שגיאה חמורה מצד המדריכים של החברה, שלא דרשו להכניס אותם למסגרת החברתית של חברתנו, כלומר - לצרפם לחטיבת בני הקבה"מ, לשתפם בפעולותיה ולא לחשאינם תחת כנפיה של עליית הנוער, אשר מטרה על החברות בדידות והשראה של חטיבה נפרדת. אמנם חטיבת חברות הנוער מקיימת פעולות חשובות ואני מעריך אותן, אך מנסיונות שונים של משקים ביניהם - מעגן-מיכאל, אפשר לראות שרק כך אפשר יהיה להשריש במקום. ישנו עוד דבר שחייבים לעשותו והוא הצמדה. אך לא רק המדריכים אשמים, הרי סוף כל סוף המדריכים הם שליחיה של החברה ולכן החברה חייבת לשמור על מגע איתם. לדעתי, מתגלה יחס שלילי לגבי הנוער בחברתנו. אין מאמינים בקליטתם ורואים בהם רק גורמים לגרעון כספי. אך יש לי שאלה האם אפשר למצוא כיום נוער אחר בארץ אשר מוכן ללכת להתחייבות? לדעתי, לא, לכן חייבים אנו לעשות מאמצים על מנת לקלוט חברה בחברתנו ואפילו אם נוציא הרבה כסף כי צריך לדעת שחינוך של בני נוער אינו דבר קל ואינו נעשה בזמן קצר. החברה שלנו אינה יודעת ללכת למפעלים קשים ואף מפחדת בפניהם. לו הייתי מציע לצרפם לפעולותיה של החטיבה הייתי אז נתקל ביחס שלילי מצד החברה כפי שכבר נתקלתי אצל השכבה הבינונית וכפי שאני שומע בשכבת הנעורים. הרכבה האנושי של החברה אינו מאפשר התקדמות מהירה בחינוך. ההדרכה שהחברה מקבלת היא מספיקה אך צריך לדעת לנצל. אנחנו מנסים להחדיר בהם ערכים של תרבות, מכוונים אותם אל העבודות החקלאיות (על ידי שליחתם לקורסים חקלאיים) ומנסים להחדיר בהם את רוח הקיבוץ. עתה ניגשת החברה להקמת משק חי וגן-יורק אשר יתנו לחברה את הכספים הדרושים לקניית מכשירי ספורט וכלים תרבותיים אחרים.

ישנה מגמה שהחברה תשאר במספר של 40 ילד מכל מיני בחינות. סדר היום של החברה אינו נוח לפעולות ומקשה על הילדים. עליית הנוער יצרה סדר יום כזה שכל שהנער גדל מספר שעות הלימודים קטן ושעות העבודה גדל. כיום עובדי הילדים 4 שעות ולומדים 4 שעות. בערבים נערכות פעולות שונות אם בספורט ואם בתרבות. כל ערב שישי נערכת מסיבה אשר אינה עומדת על רמה גבוהה, פשוט מחוסר אדם שיכוון את פעולות ועדת התרבות. כל שבת מתקיימת פעולה ולפעמים נערכות פגישות עם משקים שונים שיש להם חברות נוער (העוגן, מעפיל). יש לציין שהשנה

אך אני לא יכול לשכוח שכל מפעל כזה היה כרוך בבירורים ונחקל בהתנגדות של מחפר רב של ילדים מהשכבה הבינונית. אין אני רוצה להוסיף הרבה על הכתוב. לדעתי חייבת החברה עכשיו לקחת על עצמה כמשימה את הדרכתה והצמדתה של חברת הנוער אפילו אם זה מפעל קשה ולא כל כך מתקבל על דעתם של החברה. אחרת, אין תקווה רבה שנפיק מחברה הרבה תועלת. נזכיר רק את החברה במעגן-מיכאל, חברה זו הוצמדה למשפחות ולפעולותיה של החטיבה ורק לפני שבועיים קראנו ב"בקיבוץ" על ספינת הדייג החדשה בשם "גלים" אשר נקראת על שם החברה ושהחברה רואה בה את עתידה. רואים לנו שאפשר להפיק תועלת גם מחומר אנושי כזה. העיקר הרוצן ואף הוא ימצא לא נצטרך להרהר יותר בזה. בין היתר דורש אני שיחקיים דיון בחברה על גורלה של חברה זו ואולי אז יתברר לנו מה עלינו לעשות למענה.

דוד (י"א)

קצת רצון

ברשימה זו אין ברצוני להביא בפניכם את תכנית הטיול, משום שאין לדבר טעם, אני רוצה להעלות כאן כמה בעיות שצפו על פני השטח עם הטיול. בעיה ראשונה וחשובה למדי, היא - העמידה בפני מאמץ ולו גם הקטן ביותר. כבר ביום הראשון לטיול חזרו מספר ילדים הביתה משום ש"היה לאס קר". וכאן נשאלת השאלה - אם לא יכולים הילדים לעמוד בפני קור, איך יעמדו אחר כך בבעיות וקשיים אחרים שיעמידו לפניהם החיים? הרי הטיול הוא בראש וראשונה נועד להישול האופי ולכונן מסוים של הגוף, ולא רק להנאה. הוא גם נועד להנאה אך כדי להגיע להנאה ממנו יש לבצע קודם דברים אחרים. צריך לדעת "לסבול", לא לשחות מים דוקא כשרוצים, להזיע וללכת דוקא כשאנחנו חושבים שעוד רגע ונפול, ולא נוכל להמשיך יותר. לסיפוק מגיעים רק אחרי שאנו רואים שיכולנו למאמץ וניצחנו. מי שלא היה יכול לעמוד בתביעות הקטנות האלו של הנגב, אפשר רק לקרוא אותו כחלש אופי, כאדם שלא יכול להשתלט על רצונו הטבעי לנוחיות.

ואחרי "הציונות" הזאת יש לי להעיר גם משהו, לאמהות, שאמנם דואגות לנו מאד, אך דאגתן לא היתה במקומה במקרה זה. החברים המבוגרים תמיד יודעים לספר לנו שהם בגילנו עשו רבות והיו "חברמנים" ומנסים להלהיב אותנו שנלך בדרכם. אך כשבא הרגע, והילדים עומדים לצאת לטיול לנגב נופלת אימה על אמהות והן מזהירות בפני היציאה ברוח וגשם וכו'. אני רוצה לשאול שאלה אחת את כל האמהות הדואגות: איך הן מעדיפות את בניהם - וכרוכים, מפונקים שישתרכו תמיד אחר סינר אמהות - חיהם, או בנים גדולים, חזקים, היודעים מה הם רוצים ומוכנים לעמוד בתוקף על מבוקשם. כל אלה שכל כך דאגו כנראה לא מכירים את הנגב שלנו ואין צורך לומר שאנחנו צריכים ללכת דוקא בדרכם. על נושא זה אני חושבת שיהיה עוד הרבה מה לומר, כי אין לתאר שלא יופיעו בימים הבאים מקרים כאלה שוב.

ולהערכת הטיול: הטיול היה מוצלח מאד, מתוכנן ללא דופי ובעל עניין. המורל היה גבוה ביותר.

תלמה (י"א)

...בקצב הזמן

שכבת נעורים: נערכה שיחת חברה עם נציג הנוער-העובד (והלומד) שסקר את מצב החנועה כיום.

- * בשיחת חברה שניה הועלתה בעיית השיוויון. לאחר דיון ממושך וסוער הוחלט, שכל בגדי הים האלסטטיים יושמו ב"פורמלין", "עד בוא המועד" (בחוג הנוער). כך הוחלט על איסור החזקת מצלמות. בעל המצלמה ושאי לצלם רק בחגים או בטיולים וגם אז רק ברשות הועדה המרכזת. החברה החליטה גם לממן את הוצאות הצילום. עניין הקמת חוג צילום ירד מעל הפרק מחומר תקציבי ו"משוגע לדבר" שיארגן זאת.
 - * נערכה מסיבה עם הטובה הבינונית על הנושא: "שאלות וחשובות כבקשתך".
 - * כחות י'-יא' יצאו לטיול השנתי שלהם. מספרים שהפכו לארטיקים (כמובן בלי מקלות) ואפשר היה לפתוח קיוסק בלב מדבר. אך למרות הכל חזרו מבסוטים ומלאי חוויות.
 - * בשבוע שכתות י'-יא' היו בטיול ארגנה כחה יב' שלנו סמינר רעיוני עם שפיים וגבעת השלושה. הסמינר הצליח מאד ואולי אף ישא את פירותיו בשנים הבאות.
 - * בערב יומישיטי (לאחר שהכנסת הארבעה עשרה) נערכה מסיבת "הו-וי" שהצליחה.
- שכבה בינונית
- * כחה ח' ערכה פגישת היכרות עם מעגן מיכאל.
 - * כחהז' יצאה לבקר (התחלקו לחוליות) במשקל ההייתיטבות העובדת כדי לקבל פרטים על מבנה החברות האחרות,

בשנת ה'תש"ב

כשנשאלת השאלה האם אנחנו נמצאים בענפי הספורט בקו של עליה או ירידה?
 התשובה באופן כללי - בקו של עליה. הוכחה לכך הנצחונות בכדורגל ובכדורסל
 (בוגרים ונוער לכל גיליהם). בעוד ענפי ספורט אנחנו נמצאים גם כן במקומות
 ראשונים בארץ. אך עליהם לא אכתוב במאמר זה. הספורט אצלנו בקו של עליה אך
 במידה וננתח את המצב קשה יהיה לומר שהספורט בקו של עליה. ובעיקר כלפי העתיד
 הקרוב. על פי רוב קבוצותינו שיחקו נגד קבוצות חלשות בליגה ובאליפות "הפועלים"
 ולכן ניצחנו. אך כשנגיע לשלב גבוה יותר מי יודע מה תהיינה התוצאות? שיחקנו
 גם נגד קבוצות חזקות וגם אותן אמנם ניצחנו, אבל הקבוצות הללו לא היו יציבות
 במידה מספקת. קבוצת הכדורסל שלנו כיום חציה בצבא וחציה בבית. מתוך החצי הוא
 חלק גדול שעדיין לא שירת בצבא. וכאשר ישתחררו השחקנים הנמצאים כעת בצבא
 הם ילכו לעזרה לישובים צעירים. והשחקנים שלפני הצבא יצטרפו להתגייס. וכך
 ישאר הענף ללא יציבות לעוד מספר שנים. וכמוכן בלי אימונים מסודרים קשה
 להגיע לליגה א'. תמונה דומה לזה בכדורגל,
 רק ששם המשחקים הם ברמה עוד יותר נמוכה.

בכדורגל כנראה נעלה השנה לליגה ב' וזה
 מפני שמכל איזור תעלינה חמש קבוצות.
 בכדורסל יהיו מבחנים יותר קשים, כי אם
 נעלה לליגה א' הרימה גבוה יותר וזה דורש
 מאתנו להתאמן בקביעות ובהדרכת מאמן
 (שזה כרוך בהוצאות כספיות) וזה עדיין
 איננו. למרות הכל אנני תקוה שנצליח
 כי בקבוצתנו גלומה יכולת לזאת, וכבר
 כיום מוכיחה עצמה כקבוצה טובה אפילו מכמה
 קבוצות בליגה הראשונה.

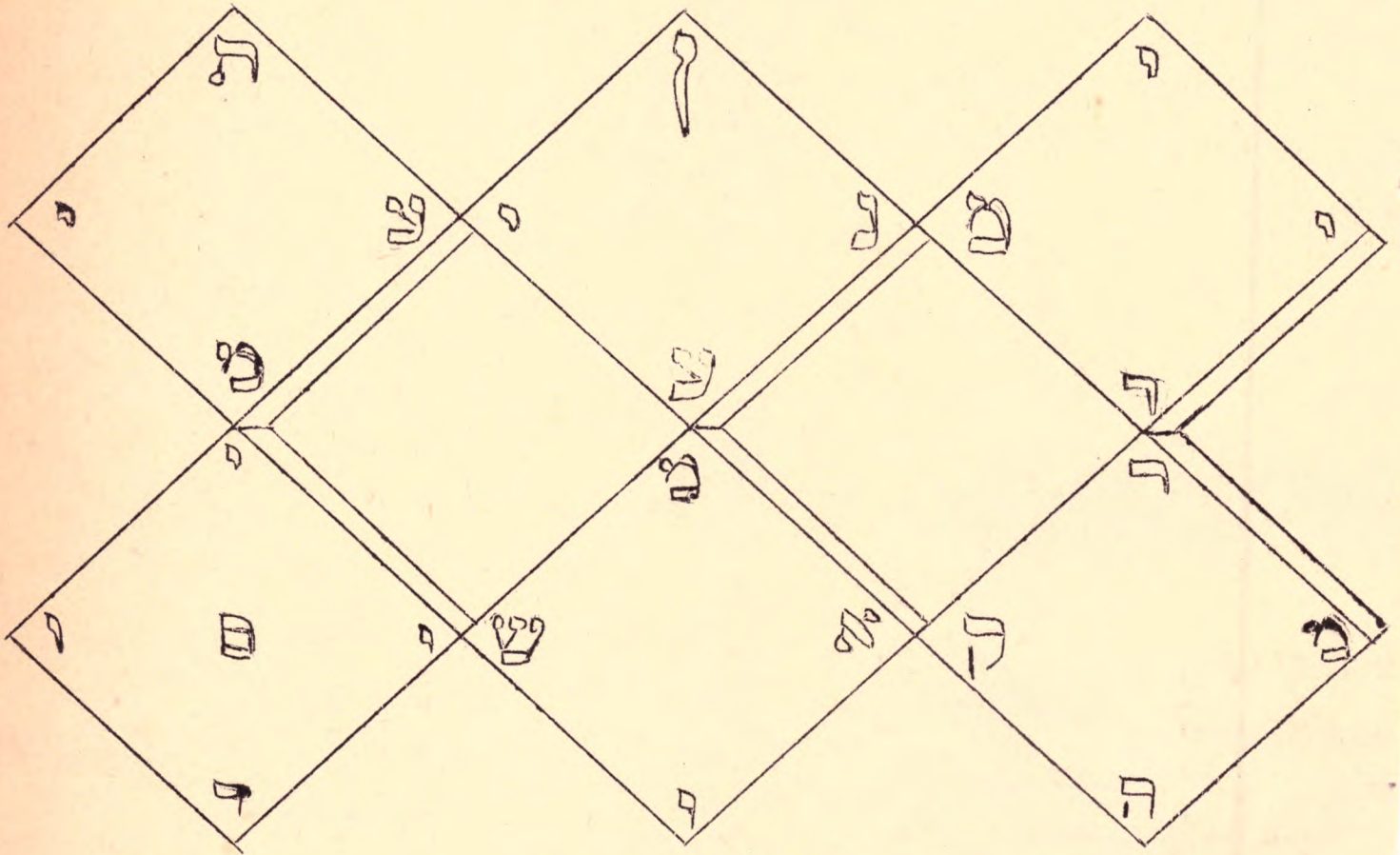
צבי (י"ב)

כמה ביקור

מטרת הנסיעה היתה להכיר חברות של זומי ההתישבות באיזור. נסענו לגן-שמואל
 (השומר הצעיר); כפר-ויתקין (מושב עובדים); שפיים, רמת הכובש, אינת (איחוד)
 ובארות-יצחק (מטק דתי). בגן-שמואל נכנסים מכיתה ז' למוסד. חברתם מחולקת
 לכיתות ז-ח וכיתות ט - י"ב. שכבה בוגרת. ושתי השכבות ביחד נקראות ק"ן. שאי-
 פותיהם כתובות בכל כיתה על לוח הקיר והוא - עשר הדברות. לקראת הכניסה לתנועה
 אין משימות ובו-מאז אין חוגגים שם. המוסד מסודר יפה והלימודים הם כמעט כמו
 אצלנו. כפר-ויתקין - אין החברה מאורגנת וכך שאין שיחות ומסיבות,
 את החגים הם חוגגים בבתיים ובערב מזמין ועד הכפר להקה מבהוץ והם חוגגים את
 הבר-מצוה בצורה דתית. כפר-ויתקין הוא כפר גדול, ותיק. לילדים אין מכסת עבודה
 והם עובדים כמה שמטק הבית צורך. שפיים - חברת הילדים מחולקת לשלש שכבות.
 שכבה צעירה מב' - ו' ויתר השכבות כמו אצלנו. השכבה הבינונית היא למעשה אינה
 פעלת היות שרק לפני זמן קצר סידרו לה מדריכים. ישנן פעולות כיתתיות כגון -
 קבלת שבת שאת זאת חוגגת רק יתה. בחדר האוכל והיתר באים אחר המסיבה.
 הסיבה לכך היא ויב כיתות. מטימם לכניסה לתנועה ולבר מצוה היא להכין הרצאה
 על נושא מסוים. יותר משימות אין. רמת-הכובש - יש שתי שכבות, אך הפע-
 לות כגון שיחות חברה נעשות מכיתה ז' עד י"ב. כיתה ז' לא בחברה כך שהיא מבודדת
 ולא שייכת לשום שכבה. שויוץ אין בחברתם. עינת - שכבתם מתחלקת לכיתות
 ו' - ח' שכבה צעירה וכיתות ט' - י"ב שכבה בוגרת. כיתות ז' עד ח' ישנים עדיין
 בחדרי ההורים. את שיחות החברה של השכבה מכינים המורים.
 בארות-יצחק - אין שם חברת ילדים, הכיתות נפרדות. מכיתה ט' לא
 לומדים בבית. אין להם משימות לקראת הכניסה לתנועה. את הבר-מצוה חוגגים בצורה
 דתית. זהו בערך הכל. כמו כן היו עוד הרבה חיות ולמזנו עוד הרבה פרטים שא

ארץ תהיה ארץ האמת!

חידת הרבועים

לפניכם 6 רבועים, אשר בסדר מסויים הם יראו פליטה ידועה מספר ירמיהו. הרבועים עומדים בסדר שונה, ועלינו לסדרם בסדר הנכון.

ד ג ש ק ל;

גורי היה נוהג לאכול בטיול לאחר כל ארוחה, כף של אבקת חלב בטענה שהאוכל לא מספיק מזין. לאחר ארוחת הערב בעין מור שהיתה מלאה כל טוב, הזין עצמו מספיק ולא לקח את כף אבקה. אול(המכונה ביבוליק) ששם לב לכך הודיע בנימה רצינית חברה תראו גורי נגמל.

כששאלו את אחד מהחברה נו, איך נראה הנגמל? ענה בפשטות: ההרים כמו בסרט "הגנב מבגדד" פלוס כמה ואדיות ופלוס עוד כל מיני דברים וזהו. (אכן קצר ולעמ)

בבוקר אחד כש א. התעורר לאחר "שינה" במכשש רמוך, החל לחפש את רגליו, לאחר חיפושים ממושכים, התברר לו שהן הפכו לגלידי קרח. לא היתה ברירה אלא לחכות עד שרגליו יפשירו כדי להרכיבם טוב.